

בָּלָנוּ מִשְׁתַּתְּפִים בְּמַעֲמַד סִיזְמִי הַזֶּהר הָעוֹלָמִי
הֵיכַל מְנוּרָה - יָד אֱלִיהוּ תַל אַבִּיב | כ"ה אֱלוֹל תַּשְׁפ"ב

תורת הרי"ף

ביאורים, פנינים, מוסרים וחדושים משיעורי
האדמו"ר רבי יאשיהו פִּינְמָן שליט"א
לפרשת השבוע

פְּרִשְׁת מוֹסְעֵי

פרשת מסעי

**"אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ
מצרים"**

**אמירת מ"ב המסעות - סגולה להינצל
מכל דבר קשה**

בפרשת השבוע אנו קוראים על כל המ"ב מסעות, ארבעים ושתיים מסעות שבני ישראל עברו ונסעו מהיציאה ממצרים ואומרים רבותינו הקדושים שכל יהודי בחיים שלו, מהרגע שיוצא מבטן אימו לאויר העולם עובר ארבעים ושתיים תחנות שהוא עובר ועוצר בחיים, כמו שבני ישראל במדבר עברו ארבעים ושתיים תחנות, כך כל יהודי עובר בחיים שלו.

כמו שאומרים רבותינו הקדושים שכל יהודי עובר בחייו עשרה ניסיונות קיומיים, עשר בעיות שכל הדלתות סגורות בפניו זה נקרא ניסיון קיומי, כך האדם עובר ארבעים ושתיים תחנות בחיים שלו. והארבעים ושתיים תחנות האלה הם כנגד שם בן מ"ב אותיות של "אנא בכח" של הקב"ה שיש בו ארבעים ושתיים אותיות.

"אנא בכוח" הוא דבר קדוש ומפחיד, יש בו שבעה בתים כנגד שבעה ימות השבוע. וצריך לקרוא את זה בזהירות כל פעם שתי מילים, "אָנָא בְּכֹחַ" "גְּדַלְתָּ מִיַּנְקָה" "תַּתִּיר צְרוּרָה" ואחרי כן את השם הקדוש שיוצא מכך אב"ג-ית"ץ, זה אוסף את כל הכוח של התורה והקדושה, עבודת השם והדבקות של יום ראשון, לכן גם בקריאת שמע על המיטה אומרים את זה שמעלים את כל עבודת השם של אותו יום לשמיים.

"קַבֵּל רִנַּת" "עַמְּךָ שׁוֹגְבְּנוּ" טְהַרְנוּ נוֹרָא" קר"ע שט"ן, זה כנגד יום שני. "נָא גְבוּר" "דוֹרְשֵׁי יְחוּדְךָ" "כְּבֹבַת שְׁמַרְם" נג"ד יכ"ש זה כנגד יום שלישי. "בְּרַכְסֵם טְהַרְם" "רְחַמֵי צְדָקְתְךָ" "תַּמִּיד גְּמִלֵם" בט"ר צת"ג, זה כנגד יום רביעי. "חֲסִין קְדוּשׁ" "בְּרוּב טוֹבְךָ" "נְהַל עֲדֻתְךָ" חק"ב טנ"ע, זה כנגד יום חמישי. "יְחִיד גְּאָה" "לְעַמְּךָ פְּנֵה" "זוֹכְרֵי קְדוּשָׁתְךָ" יג"ל פז"ק, זה כנגד יום שישי. ביום שבת "שׁוֹעֲתֵנוּ קַבֵּל" "וּשְׁמַע צַעֲקוֹתֵנוּ" "יודע תעלמות" שק"ו צי"ת, הכוח של היום האחרון מאסף ומרים את הכוח והלימוד של כל ימות השבוע.

ורבי שמשון מאוסטרופולי אומר שבשעות הסכנה והצרות ומתי שיש לאדם דברים קשים, גיד האדם מ"ב מסעות ויקשור את זה ל"אנא בכוח גדולת ימינך" וזה יציל אותו ממוות, מצרות ומכל הדברים הקשים.

"אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים"

**כל אדם עובר מ"ב מסעות בחייו כאשר
מהמסע הראשון נמשכים כל הכוחות
לשאר המסעות**

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע שיש מ"ב מסעות, ארבעים ושתיים מסעות ורבותינו הקדושים אומרים שכל יהודי מהיום שיוצא מבטן אמו עד יום מותו עובר ארבעים ושתיים תחנות, עניינים בחיים שכל יהודי צריך לעבור בחיים שלו. אבל מקשים רבותינו קושיה חזקה, אם נספור את המסעות נמצא רק ארבעים ואחד מסעות ולא ארבעים ושתיים, אם כך איך התורה הקדושה אומרת שיש ארבעים ושתיים מסעות?

רבותינו הקדושים מתרצים ואומרים, התורה הקדושה אומרת (שמות יט, ד) "וְאֵשָׂא אֶתְכֶם עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים" מתי שיצאנו ממצרים בערב פסח, הקב"ה לקח את בני ישראל על כנפי נשרים עד בית המקדש ושם בירושלים בבית המקדש, הקריבו את הפסח ואז הקב"ה החזיר אותם לארץ מצרים והתחילה יציאת בני ישראל בארץ מצרים. אם כך רבותינו הקדושים מונים את היציאה על כנפי נשרים שהייתה בליל הסדר הראשון ליציאת בני ישראל ממצרים כמסע הראשון

ואחרי כן עוד ארבעים ואחד מסעות, ביחד זה ארבעים ושתיים מסעות.

אבל צריך להקשות ולומר אנחנו אומרים שכל יהודי עובר ארבעים ושתיים מסעות, נבוא ונשאל מה העומק במסע הראשון שבו יצאנו ממצרים על כנפי נשרים, למה הוא נחשב כאחד המסעות שעוברים?

אלא אולי חשבנו לפרש ולומר יסוד גדול, ידוע שקוראים ליציאה ממצרים "יציאת מצרים" ולכאורה צריך להגיד "יציאת בני ישראל ממצרים" אלא אומרים רבותינו הקדושים אחרי מאתיים ועשר שנים שהיו במצרים והתרגלו לטבעים ולאופי של המצרים, המצריות הייתה טמונה בתוך עם ישראל. מתי שהקב"ה הוציא את בני ישראל ממצרים, הוא הוציא גם את המצריות מתוך בני ישראל וזה יציאת מצרים כי המצריות יצאה מתוך בני ישראל.

על פי זה אפשר לבאר ולומר כך, בכל יהודי יש את הרגע והזמן שהוא יוצא ומוציא את הרע מתוכו וחוזר לדרך השם לדרך הטובה. הרגע הזה הוא כמו שבני ישראל יצאו ממצרים בפעם הראשונה על כנפי נשרים, שהקב"ה לקח אותם לארץ ישראל לבית המקדש להקריב את קרבן הפסח הראשון.

כל אחד יש לו הרגע הזה המיוחד שבו מתעלה ונדבק בקב"ה וזוכה לדבקות עצומה בקב"ה ואחרי כן הוא יוצא ומתמודד עם החיים. כל אדם שחזר

בתשובה וראה וחזה רגעים של קדושה, היו לו רגעים נשגבים שבהם כלום לא רואים ולא מרגישים כלום אלא רק קדושה וטהרה, רק רוממות ואחרי כן יוצאים להתמודד עם המסעות של החיים, עם ההתמודדת והמלחמה היומיומית של היצר הרע.

האדם צריך לדעת שלכל אדם יש ארבעים ושתיים מסעות, המסע הראשון זה ההתעוררות הראשונה והדבקות בקב"ה ואחרי ההתעוררות והדבקות הראשונה שהיא נמשלת ונחשבת כמו הלילה הראשון ביציאת מצרים על כנפי נשרים לבית המקדש שהגענו להתעלות הנפש הגדולה ולאור הגדול, אחר כך ההתמודדות של ארבעים ואחד מסעות.

הגמרא אומרת (חגיגה ב:) דבר מופלא גדול, חירש שוטה וקטן פטורים מכל התורה כולה, אם מישוהו הזיק להם הוא חייב ואם הם הזיקו למישוהו הם פטורים. רבותינו הקדושים אומרים שמדובר על חירש שנולד חירש, אדם שפעם שמע ונהיה חירש לא פטור מהתורה, כי פעם הוא שמע. מי שפעם שמע, ראה או דיבר, המחויבות שלו היא מחויבות נצחית, כי אם פעם הגיע לדרגה גבוהה של שמיעה של ראייה או דיבור הוא יכול להגיע לדרגה הזו שוב אפילו שעכשיו הוא חירש. אדם שהגיע לדברים נשגבים פעם אחת, תמיד הוא יגיע לדברים נשגבים, אדם שפעם ראה את האור הגדול, תמיד יש עליו תביעה להגיע לאור הגדול.

המסע הראשון זה מסע הדבקות לקב"ה ואחרי שיש את המסע הראשון עם אור גדול ודבקות לקב"ה אנחנו מחוייבים להיות בכל המסעות על פי האור הראשון, המגדלור של המסע הראשון של הדבקות בקב"ה שמשם נמשכת כל המחויבות שלה נמשך האדם בשאר המסעות.

**כל אדם עובר בחייו מ"ב מסעות
והקריאה של מ"ב המסעות מתקנת
ומיישרת תחנות שהאדם עבר לא בדרך
טובה**

בפרשת השבוע פרשת מסעי אנחנו רואים פלא גדול, התורה הקדושה מספרת לנו את כל המסעות שבני ישראל הלכו במדבר, וידוע מה שאומרים רבותינו קדושים שכל המסעות שבני ישראל נסעו והלכו במדבר, זו הדרך של כל יהודי, מהיום שיצא מבטן אימו, עד היום שהולך לקבר ומסיים את חייו, זה המ"ב מסעות של האדם. מהרגע שיצאנו ממצרים, זה מסע ראשון, ועוד מסע, ועוד מסע, ועוד מסע, ארבעים ושתיים מסעות, הם כנגד הארבעים ושתיים מסעות שבני ישראל הלכו במדבר, כל החיים של האדם הם כנגד הארבעים ושתיים מסעות.

ואומרים רבותינו הקדושים, העשרים ואחד יום של בין המצרים, העשרים ואחד ימים והעשרים ואחד לילות, הם כנגד הארבעים ושתיים יום של המסעות. וכל יום יש לו כוח לתקן את אחד מהמסעות שהאדם קילקל ולא עשה אותו בשלימות. וגם הלילות יש להם כוח לעשות תיקון גדול למ"ב מסעות, כי המ"ב מסעות מצטרפים לעשרים ואחד יום של הימים ועשרים ואחד יום של הלילות. לכן הרבה מהפוסקים אומרים שמתי שהשליח ציבור קורא בתורה את המסעות שבני ישראל הלכו בפרשת מסעי, ישתדלו שיהודי אחד יקרא את כל המ"ב מסעות ולא לעצור באמצע, שבאמצע מישהו אחר יעלה אלא הכל יהיה ברצף אחד, כי הרצף הזה הוא רצף של המ"ב מסעות שיהודי עובר בחיים שלו.

ולכן ב"שובה ישראל" תיקנו וייסדנו את הדבר גדול, שכל יהודי יקרא פעם בשבוע את המ"ב מסעות, כי הלימוד של המ"ב מסעות הוא משלים את המ"ב מסעות של החיים, שאם אדם לא עשה מסע אחד בצורה נכונה ובצורה טובה, הלימוד של המ"ב מסעות מתקן ומיישר את מה שהאדם עשה בצורה לא טובה, מתקן ומיישר את מה שהאדם לא הלך בדרך טובה. והכוח של המ"ב מסעות הוא כוח גדול ביותר. וידוע שהמ"ב מסעות הוא משורש של השם של הקב"ה, שהשורש הזה הוא בא ממ"ב

אותיות של השם של הקב"ה, משמה בא המ"ב מסעות.

וידוע שזה בא מכוח של התפילה של רבי נחוניא בן הקנה, שרבי נחוניא בן הקנה תיקן את התפילה "אָנָּא בְּכַח גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תַּתִּיר צְרוּרָה", שזה ר"ת אב"ג ית"ץ. "קבל רנת עמך שגבנו טהרנו נוֹרָא", שזה ר"ת קר"ע שט"ן. "נָא גְבוּר דּוֹרְשֵׁי יַחֲוֹדֵךְ כְּכַבַּת שְׁמַרְם" שזה נג"ד יכ"ש. "בְּרַכְם טְהַרְם רַחֲמֵי צְדָקְתְךָ תְּמִיד גְּמֻלָּם" זה בט"ר צת"ג. "חֲסִין קְדוּשׁ בְּרוּב טוֹבָךְ נְהַל עֲדֻתְךָ" זה חק"ב טנ"ע. "יַחֲיד גָּאָה לְעַמְךָ פְּנֵה זֹכְרֵי קְדֻשְׁתְּךָ" זה יג"ל פז"ק. "שׁוֹעֲתָנוּ קָבַל וּשְׁמַע צַעֲקָתָנוּ יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת" זה שק"ו צי"ת. זה הכוח של המ"ב מסעות והם לקוחים מהתפילה שרבי נחוניא בן הקנה תיקן, שיש שמה סודות תורה ויש שמה סודות של השם המפורש, יש שמה סודות נשגבים ביותר.

ומתי שקוראים את המ"ב מסעות, מתקנים את המ"ב דרכים של האדם בחיים של האדם, את המ"ב תחנות, הארבעים ושתיים תחנות שיש לכל יהודי בחיים, מתקנים את התחנות האלה, מיישרים את התחנות האלה, ומביאים את התחנות האלה לתכלית הנרצה, שאם אדם עשה מסע אחד לא כמו שצריך בחיים שלו, במסע אחד טעה, במסע אחד התנהג בצורה לא נכונה, ובמסע אחד קילקל, הלימוד של המ"ב מסעות, הלימוד של רבי נחוניא

בן הקנה, שטמונים בו סודות נשגבים, את השם של הקב"ה, שטמונים בו את דברים נשגבים, הוא מתקן תיקון גדול את מה שקילקל ומיישר ומביא למקום גבוה את מה שקילקל.

לכן נקפיד כל שבוע ללמוד את המ"ב מסעות בצורה חזקה ביותר, שאם ח"ו לא השלמנו מסע אחד, הקב"ה ישלים אותו, **"וּנְשַׁלְמָה פְּרִים שְׁפִתֵינוּ"**, נשלים את המסע כמו שצריך, לתקן באנו ולא לקלקל, לעשות נחת רוח לאבינו שבשמיים ולמתק וליישר את כל אורחותינו, ולהביא את עצמנו למצב שהקב"ה ישמח בבנים שלו, ישמח מעם ישראל, ולתקן עולם במלכות שדי, ולעשות נחת רוח לאבינו שבשמיים.

ולכן, נקפיד במ"ב מסעות בכל הכוח, ולדעת שעזרא הסופר מתיישר את הלימוד של התורה, וחילק את הפרשות של שבוע, הוא תיקן שבבין המצרים נופל הלימוד של המ"ב מסעות, שזה זמן שבני ישראל צריכים לתקן את המ"ב מסעות, שכבר תהיה המציאות של לתקן עולם במלכות שדי, ולתקן את התיקון שלנו בעולם, וניישר את העולם ונביא את העולם לתכלית הנרצה, לביאת משיח צדקנו.

יהי רצון שהקב"ה **"וּנְשַׁלְמָה פְּרִים שְׁפִתֵינוּ"**, יקבל את התפילות שלנו, שנעשה את הדברים שלנו בשלימות, והיום שאין לנו קורבן לתקן, **"וּנְשַׁלְמָה"**

פְּרִים שְׁפָתֵינוּ, והלימוד של המ"ב מסעות יישרו את הדברים שלא השלמנו במ"ב מסעות של החיים.

החיים הם דבר קשה ביותר, זה מסע שקשה ללכת אותו, זה מסע שהניסיונות קשים ביותר, זה מסע שהרבה פעמים נראה לאדם שהוא צודק ובכלל האדם הולך בדרך הנגדית, שבכלל אין לו אף הוא אמינא שהוא צודק, אבל על ידי שאנחנו משתדלים ומכניעים את ליבנו ומתקנים את אורחותינו ומיישרים את נפשנו, וממעטים דרכנו גדול ומכינים את עצמנו בפני הקב"ה, הקב"ה יראה את השיברון של הלב שלנו ואת ההכנעה של הלב שלנו, לתקן באנו ולא לקלקל. ואם ח"ו עשינו דבר בטעות, הקב"ה ימחל ויסלח ויראה שכל מעשינו, מחשבות לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו.

יהי רצון שהקב"ה ימלא משאלות ליבם של כולם, שנזכה לגאולה לישועה ולהצלחה מרובה.

גם שעם ישראל בגלות עדיין ידו של הקב"ה שומרת ומגינה עלינו

הימים האלה ימי בין המצרים, ימים של אבל על חורבן בית המקדש, ימים של שנאת חנים ורדיפה וחורבן בתוך עם ישראל שהביאו את חורבן בית המקדש. והגמרא (חגיגה ה:) מספרת לנו על אחד התנאים הגדולים, הקדושים, המיוחדים שהיו בעם

ישראל שהיה שמו רבי יהושע בן חנניה. רבי יהושע בן חנניה היה מתווכח עם האפיקורסים כל הזמן, והמלך היה נהנה להושיב את רבי יהושע בן חנניה בפני אפיקורסים, בפני כל מיני אנשים שהיו נקראים הוגי דעות, חכמים, נבונים, והיו מתווכחים עם רבי יהושע בן חנניה. ורבי יהושע בן חנניה, כל ויכוח שהיו מתווכחים איתו, הוא היה סותר ומנצח את כל היוכחים שהיו מתווכחים איתו.

הגמרא מספרת ואומרת שבאחד הימים הושיב הקיסר את רבי יהושע בן חנניה והושיב אפיקורס אחד לידו, והתחילו להתווכח. ואותו אפיקורס אמר לרבי יהושע בן חנניה, הקב"ה זנח אתכם, עזב אתכם, הניח אתכם, החריב את בית המקדש והזניח והניח את עם ישראל. רבי יהושע בן חנניה עמד ועשה לו סימן ביד כלפי הראש. אותו אפיקורס לא הבין מה אומר רבי יהושע בן חנניה והוא נענע בראשו כמו שהבין. אנשים שעמדו סביב הקיסר, הבינו שאותו אפיקורס לא הבין מה רבי יהושע בן חנניה מסמן בראש ומה רבי יהושע בן חנניה סימן לאותו אפיקורס, ואז הלכו לקיסר ואמרו לו, שהאפיקורס החכם שהקיסר סומך עליו, הוא סתם אדם בלי דעת, וסתם אדם שקנה לעצמו שם של חכם והוא ריק מתוכן, אין בו ממש. הנה רבי יהושע בן חנניה רמז לו משהו ביד, והוא לא הבין מה רמז לו, וסתם הוא נענע בראשו כמו שהבין.

המלך קרא לרבי יהושע בן חנניה ושאל אותו מה היו הדברים? תסביר לי מה היה הוויכוח, תסביר לי מה הוא אמר לך, ותסביר לי מה ענית לו. רבי יהושע בן חנניה אמר לקיסר, שהוא רמז שהקב"ה זנח את עם ישראל, ועם היד שלו העביר את זה כלפי הראש, לסמן שהקב"ה הוריד מעם ישראל את התפארת, את העטרת, את הכתר. ורבי יהושע בן חנניה סימן לו שהקב"ה הוריד את התפארת והכתר מהראש של עם ישראל, אבל השאיר את היד, שזו היד של הקב"ה שעדיין שומרת ומגינה על עם ישראל.

מ"ב הוויזות בתפילין של יד ובתפילין של ראש כנגד מ"ב מסעות בחיים של האדם

אומרים רבותינו הקדושים שעומק הגמרא ועומק הויכוח זה ויכוח עמוק וויכוח חזק ביותר. ידוע שיש לנו שתי תפילין, תפילין של ראש ותפילין של יד. על פי הספרדים מברכים ברכה אחת על היד, וזה פוטר גם את של הראש. על פי האשכנזים זה שתי מצוות, הנחת תפילין של יד זו מצוה שמברכים עליה, הנחת תפילין של ראש זו גם כן מצוה שניה שגם כן מברכים עליה. אבל משום שהספרדים ספק ברכות להקל ומקלים, לא מברכים על התפילין של הראש.

ידוע מה ההבדל בין התפילין של הראש לתפילין של היד, ידוע שבתפילין של ראש כתוב עשרים

ואחד פעמים י-ק-ו-ק וגם תפילין של יד, כתוב עשרים ואחד פעמים י-ק-ו-ק, שם השם. ושניהם ביחד של יד ושל ראש זה כנגד מ"ב, ארבעים ושתיים מסעות שכל יהודי עובר בחיים שלו.

כל יהודי בחיים מהיום שנולד לעולם עד היום שנפטר מן העולם, עובר ארבעים ושתיים תחנות. כמו שבני ישראל היו במדבר ועמדו ועצרו ארבעים ושתיים מסעות, היו מסעות מוצלחים והיו מסעות פחות מוצלחים, היו זמנים ארוכים שבני ישראל התעכבו. היו זמנים קצרים, ככה כל יהודי בחיים עובר ארבעים ושתיים תקופות בחיים. יש תקופות טובות, יש תקופות פחות טובות, יש תקופות מוצלחות, יש תקופות פחות מוצלחות. וכל יהודי, הכוח של התפילין עומד עם האדם עם הארבעים ושתיים מסעות שכל יהודי עובר בחיים שלו.

מה ההבדל בין התפילין של היד לתפילין של הראש? התפילין של הראש הם מסמנים את הגדולה ואת הכוח של עם ישראל. וכמו שרבותינו הקדושים אומרים "וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם ה' נִקְרָא עֲלֵיךְ וַיֵּרְאוּ מִמֶּךָ" (דברים כח, י), מתי שכל עמי הארץ רואים את התפילין של הראש, זה מכניס הכנעה בלב של כל אומות העולם מעם ישראל. ולכן גם התפילין של הראש עומדות עם האדם בעשרים ואחד מסעות, שידו של האדם על העליונה וידו של האדם מנצחת.

ומאז שנחרב בית המקדש, כביכול התפילין של הראש ירדו מוכנעים, וכביכול ירדה העטרה מעל ראשם של עם ישראל, עד שיבוא המשיח, והעטרת והתפארת הזאת תחזור לעולם ויחזרו הכבוד והגדולה של עם ישראל.

אבל הקב"ה לא זנח את עם ישראל והשאיר לעם ישראל את התפילין של היד, התפילין של היד נשארו גם בזמן הגלות, גם בזמן הקשה, גם בזמנים המרים והקשים, נשארו התפילין של היד ביד של עם ישראל, וזה מסמן את העשרים ואחד מסעות המרים, הקשים, עם הייסורים, עם הביזיונות, עם הצער שכל יהודי עובר, זה משאיר, העשרים ואחד מסעות האלו שכתובים עשרים ואחד פעמים שם השם בתפילין של היד.

וזה מה שאותו גוי לא הבין. הוא רמז לרבי יהושע בן חנניה שהקב"ה זנח אותנו והוריד לנו את התפילין של הראש, ורבי יהושע בן חנניה רמז לו ביד ואת זה הוא לא הבין, שנשארו לנו התפילין של היד, שהתפילין של היד נשאר עם עם ישראל לאורך כל הגלות ומגן על עם ישראל גם בזמנים האפלים וגם בזמנים הקשים שקשה ליהודי, נשאר ליהודי את התפילין של היד, עם העשרים ואחד מסעות הקשים שכל יהודי ויהודי עובר בחיים.

מה עשה הקיסר, מתי שהבין את הדבר הזה שאותו אפיקורס לא מבין וסתם מראה את עצמו כחכם, כהוגה דעות, כמבין עניין והתגלה כבור ועם הארץ שלא מבין ולא יודע כלום, המלך הוציא את אותו אפיקורס להריגה ורומם והעלה את רבי יהושע בן חנניה מעלה מעלה.

ספר דברים כנגד תפילין של יד והזמן שבני ישראל בגלות

אם נסתכל באמת בעומק של התורה הקדושה, יש לנו חמישה חומשי תורה, בראשית שמות ויקרא במדבר ודברים. אם נסתכל במה שכתוב בפסוק "בְּשׁוֹב ה' אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן" (תהילים קכו, א), "בְּשׁוֹב", ר"ת ב'ראשית, ש'מות, ו'יקרא, ב'מדבר, זה "בְּשׁוֹב". הקב"ה נתן לנו בתפילין של הראש ארבע פרשיות, כל פרשה כנגד בראשית אחת, שמות, ויקרא ובמדבר. ותפילין של יד, זה כנגד ספר דברים. ספר דברים, זה מסמן את התפילין של היד, את הזמן שבני ישראל בגלות, את הזמן שבני ישראל בצרה, ספר דברים סולל לעם ישראל את הדרך לחזור "בְּשׁוֹב ה' אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן", להחזיר את בראשית, שמות ויקרא, במדבר, להחזיר את הכל. תפילין של ראש, "בְּשׁוֹב", ב'ראשית, ש'מות, ו'יקרא, ב'מדבר. ושמה כתוב עשרים ואחד פעמים י-ק-ו-ק, כנגד

שם השם בזמן הגדולה, בזמן שבני ישראל ידם על העליונה. ובתפילין של יד כתוב עשרים ואחד פעמים את שם השם, זה כנגד זמנים הקשים שעם ישראל נמצאים בגלות, שעם ישראל נמצאים בצער, שעם ישראל נמצאים בזמנים אפלים ובזמנים קשים.

לכן עכשיו שאנחנו נמצאים בבין המצרים, שעל בין המצרים נאמר "כָּל רִדְפֵיהֶּ הַשִּׁיגוּהָ בֵּין הַמְצָרִים" (איכה, א, ג), זמן שהשטן מקטרג, זמן שקטב מרירי קשה, זמן ששנאת חינום החריבה את בית המקדש, זמן שהמחלוקת החריבה את בית המקדש, זמן שכל אחד היה מכה את השני, בלי לחשוב, אולי כואב לשני, אולי זה מצער את השני, אולי זה שובר את השני, אולי זה מסכן את חיינו של השני, אבל כל אחד אומר וחושב ושופט ודן ועושה מה שרוצה, זה זמן של תפילין של יד, שנמצאים בסתר, ונמצאים בעשרים ואחד גלגולים שכל יהודי עובר עשרים ואחד מסעות אפלים ושקטים שהיו במדבר לבני ישראל והם נמצאים עם כל יהודי מהיום שהוא נולד, עשרים ואחד מסעות אפלים וקשים, והם זמנים לא פשוטים.

עד שהתפארת והעטרת, שזה תפילין של ראש "בְּשׁוּב ה' אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן", מתי שהקב"ה יביא את הגאולה, יביא את הישועה, ואז תהיה התפארת על הראש של עם ישראל, שזה התפילין, אז יהיה

התיקון השלם ואז יהיה הסדר הגדול שהקב"ה רוצה ומשתוקק שיבוא המשיח ויהיה התיקון השלם בעולם.

ועל פי זה יובן, יש רמב"ם מפחיד, הרמב"ם מביא להלכה ואומר (הל' תעניות ה, יא) שבט' באב, אדם לא יניח תפילין של ראש, רק יניח תפילין של יד. לא ככה פוסקים להלכה, אנחנו פוסקים להלכה שבמנחה מניחים תפילין של ראש ושל יד. אבל הרמב"ם פוסק להלכה שבט' באב לא ללבוש תפילין של ראש, אלא רק ללבוש תפילין של יד, למה, כי תפילין של ראש זה התפארת "וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם הַשֵּׁם נִקְרָא עָלֶיךָ וַיֵּרְאוּ מִמֶּךָ" התפילין של ראש מראים את הגדולה של עם ישראל, את הגדולה של הקב"ה, וכמו שהגמרא אומרת (ברכות ו) א"ר יצחק מנין שהקב"ה מניח תפילין שנאמר (ישעיהו סב, ח) "נִשְׁבַּע ה' בְּיָמֵינוּ וּבְזָרוּעַ עֲזוֹ". הקב"ה מניח תפילין ואנחנו לובשים את הכתר ואת העטרה של המלך, את השרביט של המלך.

וכמו שמצאנו שמושה רבינו ביקש מהקב"ה "הֲרֵאֵנִי נָא אֶת כְּבֹדְךָ" (שמות לג, יח), משה רבינו ביקש מהקב"ה ריבונו של עולם, אני רוצה לראות אותך. אמר הקב"ה למשה רבינו "כִּי לֹא יֵרְאֵנִי הָאָדָם וְחַי" (שמות לג, כ) אי אפשר לראות אותי ולחיות, אלא מה? אתה משה האדם הנאמן ביותר בכל ביתי, תסתכל

על האחורה שלי על הקשר של התפילין, ומשה רבינו הסתכל על הקשר של התפילין של הקב"ה.

**"בְּשׁוּב ה' אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן" - השמחה
הגדולה כאשר העטרת והתפארת יחזרו
לארבעת החומשים**

הכוח של התפילין זה כוח עצום, כוח גדול ביותר. הארבע פרשיות שנמצאים בראש, הן כנגד הארבע חושים שיש בראש של האדם, ראייה, שמיעה, טעם וריח. הארבע פרשיות שבראש של האדם בתפילין של הראש ממתנות את הארבע חושים שבראש של האדם. החוש של הראייה לא להסתכל במראות אסורות. החוש של הריח, לא להריח דברים שלא צריך. החוש של הטעם, לא לאכול דברים שלא צריך לאכול. החוש של השמיעה, לא לשמוע לשון הרע. הכוח של התפילין ממתנות את הארבע חושים האלה. והכוח של התפילין של היד שזו רק פרשה אחת מגולגלת, הארבע פרשיות של התפילין נמצאים בפרשה אחת בתפילין של היד, זה כנגד הכוח של המישוש, והכוח של התפילין של היד מכניעים את הכוח של המישוש שיש ביד של האדם.

אם כך עכשיו שאנחנו נמצאים בעוונות הרבים בגלות, ואנחנו נמצאים בהסתר פנים גדול, ואנחנו נמצאים בצער, ואף אחד לא יודע את האמת,

והאמת נעדרת ואיש את רעהו חיים בלעו (אבות ג, ב)
 אנחנו נמצאים בכוח של התפילין של היד, עוברים את העשרים ואחד ניסיונות, את העשרים ואחד מסעות של החיים, בהסתר פנים ובהתמודדות קשה. ושיבוא משיח צדקנו יהיה לנו את התפארת ואת הכתר "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", בתפילין של הראש שזה יהיה עוד עשרים ואחד מסעות שיהיו בעוז ובתפארת ובנחת ובקדושה ובטהרה.

לכן בימים האלה, ימים בין המצרים "כל רדפיה השיגוה בין המצרים", זמן של קטב מרירי, זמן שצריך לעבוד על אהבת חינום, זמן שאחד צריך לסלוח ולמחול לשני. נשבור את ליבנו, נכניע את עצמנו, נכניע את עצמנו מטה מטה, ונפשי כעפר לכל תהיה. נקבל כל דבר שהקב"ה עושה באהבה, אנחנו לא מבינים חשבונות שמיים, אנחנו לא מבינים מה הקב"ה עושה, כל דעביד רחמנא לטב עביד, מה שעושה הקב"ה זה לטובה. למה השם עושה? אנחנו לא יודעים. אם ננסה להבין את הדרכים של הקב"ה, לא נבין אותם, רק יכאב לנו הלב ורק נצטער ורק נהיה בעצבות.

נשאיר את הכל בידי הקב"ה, נמחל ונסלח לכולם, אדם שהולך ברחוב ונתקע באבן ונפל ונפצע, הוא לא עומד ומתחיל להכות את האבן ולהכות את

הכביש שהוא נפצע ממנו. הוא אומר זה מהקב"ה, הוא ממשיך הלאה ועושה תשובה.

"נַחֲפֹשֶׁה דְרָכֵינוּ וְנַחֲקֶרְהָ וְנָשׁוּבָה עַד ה'" (איכה ג, מ), נחזק את ספר דברים בכל הכוח, שספר דברים זה כנגד תפילין של היד. ספר דברים זה מתקן את התפילין של היד שזה זמן של הגלות, הזמן של הגלות שאנחנו נמצאים בה עכשיו זה ספר דברים, הוא מתקן את התפילין של היד. ואז **"בְּשׁוּב ה' אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן"**, **"בְּשׁוּב ה'"**, שיחזרו הכבוד והתפארת של ב'ראשית, ש'מות, ו'קרא, ב'מדבר, אז נשמח **"אֲזַי מִלֵּא שְׁחֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה אֲזַי אֲמָרוּ בְּגוֹיִם הַגְדִּיל ה' לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהֵי הַגְדִּיל ה' לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ הֵי יֵינוּ שְׂמִיחִים"** (תהילים קכו, ב).

נקבל על עצמנו לחזק את ספר דברים בכל הכוח, נקבל על עצמנו לחזק את התורות בכל הכוח, נקבל על עצמנו אהבת השם, כל רגע שאפשר נקבל את עול מלכותו של הקב"ה, נכנע להקב"ה, אָנָּה עֲבָדָא דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דְסִגְיָדְנָא קָמָה, אנחנו עבדים של הקב"ה, שנכנעים ומכניעים את עצמנו להקב"ה, וכל מה שעושה הקב"ה זה לטובה, לחן לחסד ולרחמים ושבע"ה לא תצא תקלה תחת ידינו, לתקן באנו ולא לקלקל.

בבקשה צדיקים יעתירו בעדנו בתפילות, יעתירו בעדנו בתחנונים, שהקב"ה בע"ה ימתק עלינו את

הדינים, יגזור עלינו בע"ה חיים, אריכות ימים, שנות חיים, ובע"ה "נְדָרֵי לֵה' אֲשֶׁלֶם" (תהילים קטז, יד), את כל הנדרים שנדרנו להקב"ה, שיתן לנו הקב"ה כוח עוד בגילגול הזה להשלים ולשלם את הכל ולעמוד בכל הדברים.

תודה רבה לכל הצדיקים על כל המסירות, על כל הימים והלילות, על כל ההפצה של התורה. התורה של "שובה ישראל" היא תורת אמת, "כִּי תוֹרָה מֵאֲתֵי תִצְאָ" (ישעיהו נא, ד). אומר המדרש (ויק"ר יג, ג) אָמַר רַבִּי אֲבִין בַּר כְּהֵנָא אָמַר הַקָּב"ה תוֹרָה חֲדָשָׁה מֵאֲתֵי תִצְאָ זו תורה חדשה שמעוררת כוח גדול, זו תורה חדשה שמאירה לעולם ונותנת לעולם ראייה חדשה וחיוזוק גדול, ודבקות גדולה בהקב"ה. כל מי שחלק מהתורה הזאת, כל מי שמוסר נפש על התורה הזאת, כל מי שלומד אותה, כל מי שמשפיע ממנה, יזכה בע"ה לאריכות ימים, לשנות חיים, ונזכה בע"ה כולנו לגאולה ולבניין בית המקדש במהרה בימינו.

תודה רבה צדיקים ובשורות טובות.

אדם ששמור במידת היסוד זוכה לאלף מעלות וקדושות

"ה' עז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום" (תהילים כט, יא), הקב"ה בע"ה יתן לכל בני הקהילה הקדושה שפע וברכה ושמחה והצלחה וכולנו נעבור את התקופה הזו של בין המצרים, בצורה נבונה וחכמה ונחלוף על הקטב מרירי, נחלוף על כל הדברים הקשים, ועל הכוח של המלאך של עשו, שבזמן הזה בחודש תמוז ובחודש חצי אב, מנסה להשתלט ולשלוט על הדברים, הקב"ה יתן לנו כוח להתגבר ולהכניע אותו בכוח של התורה הקדושה. התורה הקדושה והצדקה הם הכוח שמוריד את הכוח של עשו בתקופה הזו. כמה שיותר לומדים תורה, וכמה שיותר דבוקים בתורה, וכמה שיותר משתדלים לצדקה, זה עוקף ולא נותן לכוח של עשו, שהוא הכוח בזמן י"ז בתמוז עד ט' באב, זה עוקף את הכוח של עשו ולא נותן לו להיכנס ולהפריע ולהזיק לאדם בעבודת השם של האדם.

אנחנו רוצים בע"ה להסביר ולומר דבר, אנחנו רואים את דוד המלך, דוד מלך ישראל חי וקיים (רה"ש כה.), אין לנו אדם גדול ומעלה רמה ומעלה גדולה יותר מהמעלה של דוד המלך. דוד המלך "וַיְהִי דָּוִד לְכָל דָּרְכוֹ מִשְׁפִּיל וְה' עִמּוֹ" (שמי"א, יח, יד) שהלכה כמוהו בכל מקום (סנהדרין צג:), איפה שדוד המלך היה

הולך, הלכה כמותו. כל פלפול תורה שהיו מפלפלים והחכמים היו אומרים דעה אחרת, הקב"ה היה איתו והלכה כמותו.

כל מלחמה שדוד המלך היה יוצא למלחמה, "על שמונה מאות חלל בפעם אחת" (שמ"ב כג, ח), בכל מכה של חרב היה הורג שמונה מאות אויבים, ואחרי כן היה מצטער למה הוא לא הורג אלף, ואז אמרו לו מהשמיים "רק בדבר אורייה החתי" (מל"א טו, ה) על המעשה של אשתו של אורייה החתי הפסדת מאתיים, שאתה לא יכול להרוג בכל מכה אלף אלא רק שמונה מאות. "האלף לך שלמה ומאתים לנטרים את פריו" (שה"ש ח, יב), מי יכול להרוג אלף במכה אחת, מי ש"נטר את פריו", מי ששומר את ברית הקודש, ואצל דוד על פי המעלה שלו היה כעין פגם ולכן דוד לא הצליח להגיע לאלף, לא הצליח להגיע לדרגה הגבוהה ביותר של אלף, בכל קרב שהיה הולך ובכל קפיצה שהיה קופץ היה הורג רק שמונה מאות ולא היה הורג אלף.

וכמו שהארכנו פעם על הגמרא (נדרים נ:): באדם שהעבודה שלו הייתה טבח ובא אליו אדם ואמר לו, תלמד אותי לבשל אלף תבשילים, אני רוצה לדעת לבשל אלף תבשילים של אוכל. הוא לימד אותו שמונה מאות תבשילים. אותו אדם ששילם לו על אלף תבשילים הלך לרבי הקדוש, לרבי יהודה הנשיא

ותבע אותו לדין תורה ואמר לו, ביקשתי שתלמד אותי אלף תבשילים, למה לימדת אותי רק שמונה מאות? רבי הקדוש אמר לו, אני לא יכול לדון ביניכם. והמפרשים אומרים שרבי הקדוש היה נכד של דוד המלך ואלף תבשילים, זה לא אלף תבשילים של אוכל, אלא להגיע לאלף קדושות ואלף מעלות של מידת היסוד. ורבי הקדוש לא יכל לדון ולשפוט כזה דבר, כי הסבא שלו דוד המלך, הגיע לשמונה מאות ולא לאלף, והוא לא יכל לדון בכזה דבר שהסבא שלו לא הגיע, זו פגיעה בסבא שלו דוד. ולכן רבי הקדוש דחה את אותו אדם שהלך לאותו טבח ולא רצה לדון שם את הדין תורה הזה.

**שלמה המלך בנה את בית המקדש
הגשמי ודוד המלך הכניס בו את הנשמה
והרוח**

דוד המלך הגיע לדרגה ולמעלה הגבוהה והנעלה ביותר שאין כדוגמתה. אנחנו רואים שדוד המלך כל החיים שלו היו השתוקקויות להקב"ה. דוד המלך היה משתוקק כל היום להקב"ה, דוד המלך כתב את הספר תהילים, כל הספר תהילים זה להשתוקק להקב"ה. הוא היה מדבר עם הקב"ה, בוכה להקב"ה, מבקש מהקב"ה, צועק להקב"ה, רוצה את הקב"ה, גם דברים שלא היה ביכולתו, אבל הוא היה מדבר

עם השם, מבקש מהשם, חי את השם, נמצא רגע רגע ברצון השם, נמצא רגע רגע במה שהשם רוצה. "שִׁפְכִי כַמַּיִם לְפָנַי כַּמַּיִם ה'" (איכה ב, יט), דוד המלך היה שופך את הלב שלו כמו מים, כמו מים שנשפכים מנהר, כמו מים שנשפכים ממפל גדול, ככה הלב של דוד המלך היה "שִׁפְכִי כַמַּיִם לְפָנַי כַּמַּיִם ה'", הלב שלו היה נשפך כמו מים "נִכַּח פְּנֵי ה'", לפני הקב"ה.

דוד המלך כולו היה רצון ותשוקה ורצונות עצומים לדבר השם, ולדוד המלך היה חלום גדול, והחלום הזה היה לבנות בית להקב"ה, לבנות את בית המקדש. ודוד המלך הלך וקנה שטח אדמה של ארוונה היבוסי, איפה שהיום הר הבית, בית המקדש. ודוד המלך התחיל לחפור להכין את היסודות של בית המקדש, ודוד המלך התחיל לצבור ולאסוף כסף לשמור, לבנות את בית המקדש, ואז הקב"ה אמר לדוד המלך, אתה לא יכול לבנות לי בית. למה, "כִּי דָמַיִם רַבִּים שִׁפַּכְתָּ" (דב"א, כב, ח). דוד המלך היו לו מלחמות קשות, דוד המלך נלחם נגד הרשעים, נגד האויבים, נגד הרשעים מבית ונגד הרשעים מחוץ, נגד הרמאים שהתנהגו כחברים שלו ובגדו בו, נגד הרשעים בחוץ שנלחמו נגד עם ישראל, דוד המלך נלחם בכל החזיתות כולם.

וכמו שדוד המלך אומר בתהילים "כָּל מְשַׁבְּרֵי וְגִלְיָהּ עָלַי עֲבְרוּ" (תהילים מב, ח) כל גל שיש בעולם

וכל שבר שיש בעולם עבר עלי, עברתי את הכל, התמודדתי עם הכל, נלחמתי עם הכל, עברתי כל דבר שאפשר לעבור בחיים, עברתי את הכל. הכל דוד המלך עבר לפני הקב"ה, דוד המלך נלחם והתמודד עם כל דבר. אבל הקב"ה אומר לו, אתה לא יכול לבנות את בית המקדש, כי בית המקדש זה מקום של חסד, מקום של לכפר על עוונות של רציחה, לכפר על עוונות של דברים לא טובים, ואתה הרגת אפילו שזה היה לשם שמיים, אתה לא יכול לבנות את בית המקדש. והקב"ה אומר לדוד, הבן שלך שלמה יבנה את בית המקדש.

וככה קרה, שלמה המלך בנה את בית המקדש, שבע שנים מחייו של שלמה המלך, שלמה המלך פרש מאשה, לא אכל בשר, לא שתה יין והתרכז כולו לבנות את בית המקדש. ואחרי ששלמה המלך גמר לבנות את בית המקדש, הקב"ה הראה לכל העולם, שבזכותו של דוד המלך השכינה שורה בתוך בית המקדש. שלמה המלך ניסה להכניס את ארון ברית השם, ארון ברית השם היה ברוחב של הדלת, והרוחב בתוך רוחב לא נכנס, צריך שיהיה קצת יותר גדול הרוחב של הדלת, זה לא נכנס. עמדו כל עם ישראל והתחילו לרנן ולומר שמא שלמה פגם, שמא שלמה עשה דבר לא טוב, שמא השם לא רוצה להשרות את רוח השם בבית השם, עמד שלמה ואמר "ה' אֱלֹהִים אֵל תֵּשֵׁב פְּנֵי מִשְׁיְׁחִיף זְכָרָה לְחֹסְדֵי דָוִד עֲבָדְךָ" (דב"ב ו,

מב) הזכיר את דוד המלך, ואז נפתחו השערים ושלמה הכניס את ארון ברית השם לתוך בית המקדש, וכל אויביו של דוד שכל חייו ריננו עליו, פניהם נהיו כקדירה, התביישו, והתבזו והבינו שהקב"ה עם דוד **"וַיְהִי דָּוִד לְכֹל דָּרְכּוֹ מִשְׁפִּיל וְה' עִמּוֹ"**.

אם כך מה אנחנו רואים פה? שלמה המלך בנה את בית המקדש, את הקירות, את האבנים, את הזהב, את התכלת, את הארגמן, את הדברים שנראים גשמיים, שלמה המלך בנה. אבל את הרוח של בית המקדש, את הנשמה של בית המקדש, מי בנה אותה? דוד המלך הוא בנה את הנשמה של בית המקדש. ואיך בונים נשמה של דבר קדוש? איך היום יוצרים נשמה של משהו קדוש?

צריך לדעת יסוד גדול, מתי שבן אדם בדבקות בהקב"ה ובהשתוקקות להקב"ה ויש לו רצונות על טבעיים למשהו רוחני של הקב"ה, הוא חושב על זה ורוצה את זה ובוכה על זה וחושב על זה ומקיים את מה שדוד המלך אומר **"שִׁפְכֵי כַמִּים לַבַּיִת נִכַח פְּנֵי ה'",** שכל הרצונות שלו, וכל המאוויים שלו זה לקיים מצוה מסוימת, האדם בונה את הנפש של המצוה הזו. שלמה בנה את בית המקדש הגשמי, את הבניין, ודוד המלך בנה את הרוח, את הנשמה של בית המקדש. דוד המלך הכניס את הנשמה של בית

המקדש בהשתוקקות שלו של שנים רבות, הוא בנה את הנשמה של בית המקדש.

אותו דבר לעתיד לבוא כשיבוא המשיח, כתוב שמתי שיבוא המשיח יהיה כמה צדיקים שהם יהיו בנוי בית המקדש, משיח בן יוסף, משיח בן דוד, בני צדוק הכהן, כמה צדיקים שהם יהיו הבונים של בית המקדש. הם יבנו את בית המקדש הגשמי, ובית המקדש הגשמי הזה יבנה על ידי קדושים וצדיקים. אבל הרוח של בית המקדש, הנשמה של בית המקדש, תיבנה ותיכנס בתוכו על ידי התפילות, התשוקה, הצער, ההשתוקקות, של דורי דורות שאנחנו עם ישראל משתוקקים ובוכים ומתפללים ומבקשים ורוצים ועושים תיקון חצות, ותיקון רחל, ולא שוכחים את בית המקדש רגע אחד. "אִם אֶשְׁכַּח יְרוּשָׁלַיִם תִּשְׁכַּח יְמִינִי" (תהילים קלז, ה), מזכירים את בית המקדש רגע רגע, זו הרוח של בית המקדש.

בית המקדש נבנה בשתי דרכים, בניה גשמית של משהו גשמי שהוא רוחני מאד, אבל בניה שבונים אותה, זה אחד. ודבר שני, בית המקדש יבנה על ידי התשוקה של דורי דורות, שאבותינו ורבותינו בתפילות וְלִירוּשָׁלַיִם עִירָךְ בְּרַחֲמִים תִּשׁוּב, וכל התפילות שהתפללו דורי דורות וביקשו על בית המקדש, זו הנשמה של בית המקדש. לכן כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה ושאינו

מתאבל על ירושלים אינו רואה בשמחתה (תענית ל): אדם שלא מתאבל על חורבן בית המקדש, אדם שבימים האלה מתנהג ימים כתיקונם, ולא נזהר לא להסתפר, לא נזהר לא לאכול אוכל שמברך עליו שהחיינו, לא נזהר בזמרה, לא נזהר בדברים חדשים, הוא לא שותף בדבר הרוחני, הגבוה, הקדוש, של בניין בית המקדש.

דוד המלך בנה את הנשמה של בית המקדש, שלמה בנה את הבית. לעתיד לבוא, מלך המשיח יבנה את הגוף של בית המקדש. אנחנו, בכוח שלנו בוני ירושלים, אנחנו בונים את ירושלים על ידי ההשתוקקות שלנו. כמה שאנחנו יותר משתוקקים וחיים בהשתוקקות לבית המקדש, אנחנו בונים את הנשמה של בית המקדש, וכמה שיהודי יותר משתוקק, הוא בונה משהו יותר עמוק בנשמה של בית המקדש.

צריך להבין ולדעת, דברים רוחניים ונפשיים, מחשבות עמוקות, אי אפשר לזהות אותם ולראות אותם, כי זה דבר פנימי, דבר עמוק. אדם אומר לשני, אני אוהב אותך, אולי זו מילה שהיא לא נכונה, ואולי זו מילה עמוקה שהיא נכונה מאד. "הַנְּסִתְּרֵת לְה' אֱלֹהֵינוּ" (דברים כט, כח), הדברים האלה, הן נסתרות של הקב"ה. אבל צריך לדעת, מתי שיש אהבה אמיתית ויש השתוקקות אמיתית, יש הקרבה אמיתית, זה

עמוק מאד מאד וזה בעל משמעות ובעל כוח לדורי דורות.

אנחנו היום בונים את הרוחניות ואת הנשמה ואת העתיד של בית המקדש ואת העומק של בית המקדש על ידי האהבה שלנו לציון, האהבה שלנו לבית המקדש, ההשתוקקות שלנו לבית המקדש, בזה אנחנו בונים את העומק של בית המקדש, בזה אנחנו בונים את העומק של שיבת ציון, בזה אנחנו בונים את העומק העמוק ביותר של ביאת המשיח, על ידי ההשתוקקות והנתינה שלנו והדבקות שלנו עם הקב"ה.

בית המקדש יבנה ע"י שלוחים של הקב"ה שיבנו אותו, אבל הנשמה של בית המקדש היא על ידי ההשתוקקות והרצון והמסירות שלנו, על ידי זה אנחנו בונים את הבית הרוחני, את הנשמה של בית המקדש. ולכן בימים האלה יש עלינו מצוה גדולה ומצוה חשובה, ומצוה מחויבת של כל יהודי להצטער בחורבן בית המקדש, להרגיש את חורבן בית המקדש, שזה לא יהיו עוד ימים כימים רגילים. אלו ימים של מרירות על חורבן בית במקדש, אלו ימים שאנחנו צריכים לדעת, שאנחנו צריכים להיות במרירות בנפש על זה שנחרב לנו הבית. אפילו שעברו אלפי שנים, אבל מי שלא שקוע ולא קשור

לעבר, אין לו עתיד. מי שלא שקוע וחושב על העבר, לא יהיה לו עתיד בריא ועתיד נכון.

אנחנו צריכים לחיות את חורבן בית המקדש, לחיות אותו דקה דקה, לחשוב על זה רגע רגע, לצייר בנפשנו את ביאת המשיח. **אָנִי מְאֲמִין בְּאֲמוֹנָה שְׁלֵמָה בְּבִיאַת הַמְּשִׁיחַ**, אחד מהעיקרים של האמונה זה **בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ**, צריכים להאמין אמונה חזקה שלא ניתנת לשום ערעור בביאת המשיח אמונה חזקה ביותר, וכמה שיותר נאמין בזה ונהיה קשורים עם זה, ונהיה חזקים בזה, הכוח של כל יהודי הוא כוח גדול ביותר, ויכול להגיע לדברים העצומים ביותר.